

Wyrok z dnia 23 grudnia 1994 r.
I PRN 91/94

Prokurator, który zrzekł się stanowiska w związku z powołaniem go na sędziego nabywa prawo do nagrody z zakładowego funduszu nagród od zatrudniającej go prokuratury za przepracowaną w tym zakładzie pracy część roku kalendarzowego (art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 lipca 1985 r. o rocznych nagrodach z zakładowego funduszu nagród w państwowych jednostkach organizacyjnych nie będących przedsiębiorstwami państwowymi - Dz. U. Nr 32, poz. 141 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Stefania Szymańska,

Sąd Najwyższy, przy udziale prokuratora Jana Szewczyka, po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 1994 r. sprawy z powództwa Bożeny M.-S., Teresy Elżbiety W. i Pawła W. przeciwko Prokuraturze Rejonowej w S. oraz Prokuraturze Wojewódzkiej w S. o nagrody z zakładowego funduszu nagród, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Szczecinie z dnia 30 maja 1994 r., [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 30 maja 1994 r., [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Szczecinie zasądził od Prokuratury Rejonowej w S. na rzecz Bożeny M.-S., Teresy W. i Pawła W. odpowiednio kwoty 4.154.000 zł, 4.556.900 zł i 5.462.400 zł z odsetkami ustawowymi tytułem nagród z zakładowego funduszu nagród za okres od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia 30 września 1993 r., częściowo umorzył postępowanie, oddalił powództwo w stosunku do Prokuratury Wojewódzkiej w S. i orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu, sporządzonym na podstawie art. 419 § 3 k.p.c., Sąd ten ustalił, że w spornym okresie powodowie byli zatrudnieni na stanowiskach prokuratorów Prokuratury Rejonowej w S. Dnia 28 września 1993 r. zostały powodom wręczone powołania na stanowiska sędziów. Z tej przyczyny pismami z dnia 30 września 1993 r. powodowie zrzekli się stanowisk prokuratorów. W pismach z dnia 30 września 1993 r., odwołujących powodów ze stanowisk prokuratorów stwierdzono, że przyczyną tych odwołań jest powołanie powodów na stanowiska sędziów, a jako podstawę prawną odwołania wskazano przepis art. 16 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz. U. z 1991 r., Nr 25, poz. 103 ze zm.). Od dnia 1 października 1993 r. powodowie rozpoczęli pracę w Sądzie Rejonowym w S.

W ocenie Sądu I instancji powodowie nabyli prawo do spornych nagród na podstawie przepisu art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 lipca 1985 r. o rocznych nagrodach z zakładowego funduszu nagród w państwowych jednostkach organizacyjnych nie będących przedsiębiorstwami państwowymi (Dz. U. Nr 32, poz. 141 ze zm.), albowiem

przyczyną rozwiązania z nimi stosunku pracy w Prokuraturze Rejonowej było powołanie ich na sędziów.

Wyrok ten w części uwzględniającej powództwo zaskarżył rewizją nadzwyczajną Minister Sprawiedliwości zarzucając mu rażące naruszenie prawa, a w szczególności art. 6 ust. 2 wskazanej wyżej ustawy z dnia 10 lipca 1985 r. i wnosząc na podstawie art. 417 § 1 i art. 419 § 2 k.p.c. o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem rewidującego rozwiązanie z powodami stosunków pracy nastąpiło w związku ze zrzeczeniem się przez nich stanowisk prokuratorów, o czym świadczy wskazanie w odwołaniach przepisu art. 16 ust. 3 pkt 1 ustawy o prokuraturze jako podstawy odwołania. W tej sytuacji powodowie nie nabyli prawa do odpraw, co wynika z odpowiedniego stosowania uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1994 r., I PZP 63/93.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna nie jest uzasadniona.

Według art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 lipca 1985 r. o rocznych nagrodach z zakładowego funduszu nagród w państwowych jednostkach organizacyjnych nie będących przedsiębiorstwami państwowymi (Dz. U. Nr 32, poz. 141 ze zm.) nagroda przysługuje pracownikowi po przepracowaniu w jednym zakładzie pracy całego roku.

Wyjątki od tego wymogu przewidziane są w art. 6 tej ustawy i w rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 lutego 1986 r. w sprawie określenia przypadków i warunków, w których pracownik nabywa prawo do rocznej nagrody z zakładowego funduszu nagród w państwowych jednostkach organizacyjnych nie będących przedsiębiorstwami państwowymi mimo nieprzepracowania w jednym zakładzie pracy całego roku (Dz. U. Nr 5, poz. 30). Przepisy art. 6 ust. 1 powyższej ustawy określają sytuację prawną pracownika w zakładzie pracy, do którego on przechodzi w trakcie roku, zaś przepisy art. 6 ust. 2 regulują uprawnienia do nagrody w zakładzie pracy, w którym zatrudnienie kończy się przed upływem roku kalendarzowego. Przepis art. 6 ust. 2 pkt 1, będący przedmiotem odmiennej interpretacji Sądu I instancji i Ministra Sprawiedliwości stanowi, że nagroda przysługuje pracownikowi mimo nieprzepracowania w jednym zakładzie pracy całego roku, jeżeli odszedł z zakładu pracy w wyniku przeniesienia służbowego, powołania, wyboru lub zalecenia jednostki nadrzędnej. Z omawianym przepisem koresponduje przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, według którego nagroda przysługuje pracownikowi mimo nieprzepracowania w jednym zakładzie całego roku, jeżeli został zatrudniony w wyniku przeniesienia służbowego, powołania, wyboru lub zalecenia jednostki nadrzędnej. Przepis ten wymienia te same cztery okoliczności - powodujące nabycie prawa do nagrody u nowego pracodawcy - co przepis art. 6 ust. 2 pkt 1, mający zastosowanie wobec prawa do nagrody u poprzedniego pracodawcy.

Brak jest przekonujących argumentów do innego traktowania pracownika powoływanego - w zakresie prawa do omawianej nagrody - w zakładzie pracy, w którym podjął nowe zatrudnienie i w zakładzie pracy, z którego odszedł. Przyznanie prawa do nagrody u uprzedniego pracodawcy pracownikowi zatrudnionemu w nowym zakładzie pracy na podstawie powołania, wobec którego nie ma prawnej możliwości

przeprowadzenia tej zmiany podmiotów zatrudniających w formie przeniesienia służbowego, ma na celu zrównanie jego sytuacji prawnej z pracownikami, wobec których przeniesienie może być stosowane.

Należy także zwrócić uwagę na okoliczność, że przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy "powołanie" nie jest zdarzeniem, które powoduje ustanie stosunku pracy w zakładzie pracy zatrudniającym pracownika do czasu powołania, lecz stanowi podstawę powstania stosunku pracy u nowego pracodawcy. Do ustania dotychczasowego stosunku pracy niezbędne jest jego rozwiązanie w sposób przewidziany prawem, co w niniejszej sprawie oznacza konieczność odwołania powodów ze stanowisk prokuratorów. Sędzia nie może być jednocześnie prokuratorem i dlatego powodowie musieli złożyć rezygnację z dotychczasowych stanowisk, jako że ustawa o prokuraturze nie przewiduje odwołania prokuratora ze stanowiska z tej przyczyny, że został on powołany na sędziego. Sąd Rejonowy zasadnie wywiódł, że powodów odwołano z prokuratury dlatego, że zostali powołani na stanowiska sędziów, a składając rezygnację z dotychczasowych stanowisk wypełnili oni swój obowiązek wynikający z niedopuszczalności łączenia tych stanowisk. Oznacza to, iż powodowie spełnili określoną w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy przesłankę nabycia prawa do nagrody, gdyż odeszli z zakładu pracy w wyniku powołania.

Z powyższych rozważań wynika, że prokurator, który zrzekł się stanowiska w związku z powołaniem go na sędziego, nabywa prawo do nagrody z zakładowego funduszu nagród od zatrudniającej go prokuratury za tę część roku kalendarzowego, w której pracował w tym zakładzie pracy.

Przedstawiony tu pogląd nie jest sprzeczny z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1994 r., I PZP 63/93 (OSNAPiUS 1994 Nr 10 poz. 158). W myśl tej uchwały sędziemu, który zrzekł się swojego stanowiska i został odwołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej po przepracowaniu w ciągu roku co najmniej 6 miesięcy, nie przysługuje nagroda z zakładowego funduszu nagród, chyba że zachodzą okoliczności określone w § 1 ust. 1 wyżej wskazanego rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 lutego 1986 r. W tej uchwale przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego było prawo do nagrody sędziego, który po odwołaniu go w następstwie rezygnacji ze stanowiska, nie został zatrudniony u nowego pracodawcy w sposób określony w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy. W uzasadnieniu uchwały wykazano, że odwołanie sędziego w następstwie zrzeczenia się przez niego stanowiska nie jest równoznaczne z rozwiązaniem stosunku pracy w drodze porozumienia stron. Przyjęto więc, że prawo do nagrody nie powstaje, gdyż żaden przepis szczególny tego prawa nie przyznaje sędziemu odwołanemu w ten sposób, a przepis art. 6 ust. 2 pkt 9 ustawy, przyznający prawo do nagrody w przypadku rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron, nie może być w tym przypadku stosowany. Omawiana uchwała dotyczyła więc innej sytuacji, niż w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów na mocy art. 421 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

=====